

El fum de la banca catalana

Fa qüestió de tres setmanes, vaig tenir el plaer de treballar durant deu dies (gentilesa d'una ETT) en una entitat bancària coneguda per tothom, Caixabank.

Son curioses, i preocupants a la vegada, les coses que he pogut descobrir durant aquests escassos dies i de ben segur que només he vist la punta de l'iceberg, però ja em sembla prou interessant com per dedicar-li unes paraules i una breu reflexió.

Jo hem preguntava perquè havia de ser jo, un nouvingut contractat per una empresa de treball temporal, el que tingués la responsabilitat d'obrir l'oficina de bon matí quan el director i la sotsdirectora tenien les claus la confiança de l'entitat. Perquè jo era l'elegit per du a terme tant important i delicada tasca? Bé, per una banda segurament l'argument més superficial és les ganes que tenim tots de passar unes hores més submergits en estat REM, però per altra banda, és sabut que molts sense sostre, passen les nits dins algun caixer per tal de resguardar-se del fred, la pluja, el vent, etc. Així doncs, cada matí abans d'obrir l'oficina al públic, hem veia obligat a despertar a una persona que s'hi trobava dormint i obrir ràpidament les portes d'accés a efectes de ventilar el més aviat possible un olor que no l'havia causat la persona que passava la nit dins d'aquell reduït espai, sinó que era la pudor que desprèn la banca catalana quan de bon matí es disposa a engegar els engranatges de la màquina d'empobrir treballadors i treballadores d'allà on vinguin. Contingut i forma. Forma i contingut.

Un cop passat aquest "mal tràngol" era l'hora d'engegar la radio, deixar el diari a la taula del director (ara que hi penso, no hagués estat de més també haver-l'hi escrit un pòsit desitjant-li "un bon dia sa majestat" al costat d'un cafè recent fet. Potser el no fer-ho va ser el que va provocar que

resolguessin el meu contracte ... ves a saber), posar el retard a la caixa forta, comptar que els cèntims d'ahir fossin els mateixos d'avui, i una vegada resolt això, havia arribat el moment de fer la pregunta de milió al "populaxo": "Bon dia, amb que el puc ajudar?". La immensa majoria de vegades, la resposta solia ser: "Que em podries deixar un "adelanto" fill meu? Veuràs, es que em fa falta per arribar a final de mes". Però no us pensiu pas que fossin grans quanties no ... El número solia oscil·lar entre els 4 i els 50 euros.

Havia arribat el moment de que el director i la sotsdirectora entressin en acció, fent la gran labor de la jornada, ja que havien de mirar en els seus moderns ordinadors si l'entitat podria arribar a cobrar aquell descobert, embargant les propietats o la pensió que la persona en concret pogués tenir. Personalment, vaig arribar a veure gent amb descoberts de dos euros als quals no els hi havíem de donar ni un cèntim i per altra banda persones que podien tenir mil i dos mil euros en negatiu i oferir-li el crèdit sense cap tipus de problema.

Anàlisi concret d'una realitat concreta. El vertader rostre del nostre sistema polític, econòmic i social queda recollit dins la figura d'aquest director i d'aquesta sotsdirectora, la qual mostra sense miraments la relació de poder, per un costat entre ella i un simple empleat contractat per una empresa de treball temporal, on no podia dirigir-li la paraula sense la seva prèvia autorització i per l'altre entre ella i el director on d'una manera pràcticament ridícula l'hi reia totes les gracietes infantils que sortien per la boca d'aquell pobre desgraciat.

Aquell director estava allí per les grans coses (llegir el diari i posar pau de tant en quant) però la figura que vertaderament em cridava l'atenció era la de la sotsdirectora la qual, orgullosa del seu càrrec, havia de treballar més hores que un rellotge per mirar de col·locar productes financers de la pròpia entitat als qui encara els hi quedava alguna cosa per poder saquejar. Productes (si es que se'ls pot

nombrar d'aquesta manera) que han de vendre per poder assolir els "objectius" necessaris i així mantenir el seu lloc de treball, tot i sabent de sobres que tot allò és pura porqueria legalitzada. Això si, un cop tancada l'oficina al públic, si durant la jornada s'ha aconseguit colar algun d'aquests fantàstics productes, es celebra amb riures burlescos, encaixades de mans i es comenta la jugada amb el director, mostrant totes les habilitats que la sotsdirectora te a l'hora de vendre escombraries a escombriaires.

Tot una entitat bancària pionera i residu del progrés capitalista, mostrant el seu rostre al descobert. Mostrant-me a mi, un entre tants esser humans d'aquest planeta, les estranyes de l'endeutament i del saqueig amb americana i corbata. I jo allí, impassible, sorprès i amb un profund sentiment d'impotència davant tota aquella farsa bancària que un cop passades les dues del migdia, s'aixeca la careta de les bones paraules, de les obres socials i els pisos de protecció oficial, deixant al descobert el seu vertader rostre que no és altre que d'un sistema que fa aigües per tot arreu i al qual només l'interessa el guany i no pas les persones.

"Si no poden menjar, que vaguin a Càritas. Això no és una ONG. Aquí venim a guanyar diners, no a donar beneficència.", "Demà és el dia que els aturats venen a cobrar la pensió. No t'espantis si això s'emplena de xusma.", etc.

Aquest tipus de frases son textuais. No podré oblidar mai el rostre de perdona vides que aquell home mantenia a l'hora pronunciar aquestes repugnants paraules i el sentiment de profunda ràbia que jo podia sentir davant d'aquesta fredor inhumana. Ara bé després de reflexionar, un se'n dona compte que no és el director qui parla, ell només reprodueix una praxis del sistema i pel sistema. El problema cal tractar-lo de sota-rel i no de manera superficial ja que de directors com aquest n'hi ha tants com sucursals bancàries, bancs, entitats financeres i multinacionals existeixen en aquest planeta.

I aquesta és la concreció. Una petita sucursal bancària de la ciutat de Tarragona, és la que conté totes les contradiccions de la relació d'exploració capital treball, principal fet de que existeixin atacs brutals contra els drets humans per saciar un capitalisme global de les grans potències econòmiques mundials a qualsevol preu. La societat internacional és un imperi global d'homes i dones que surten de les "casernes generals" de les seves empreses a Tarragona, Barcelona, Nova York, Tokio, Londres, Paris, etc, i es despleguen per tots els continents extorsionant als polítics d'un sistema corrupte per tal d'aconseguir que la corporatocràcia carregi de cadenes i violacions dels drets humans als seus països, forçant a la classe treballadora a vendre la seva força de treball als grans tallers clandestins, a les maquilladores o a les enormes línies de muntatge.

Aquest és el fum amb olor a podrit, que s'ensuma només entrar per la porta d'una sucursal bancària a les vuit del matí, la qual a l'hora pretén actuar com a motor del progrés capitalista i com a habitatge no digne de tants i tants essers humans.

Albert S. Altisent